

פאפרארללו

סיציליה

היה היו פעם מלך ומלכה שהיה להם רק בן אחד. המלך אהב מאוד את בנו אבל המלכה, שהייתה אישה רעה, שנאה אותו. כאשר הנער היה בן שתים-עשרה המלך נפטר והמלכה נשארה עם הבן השנוא.

העם בחר את הנער כיורש המלך הזקן והדבר הכעיס את המלכה שלא נחה שהחליטה להתפטר מהצעיר. אבל המלך הצעיר היה חכם וזהיר. יום אחד הוא החליט לקיים ציד גדול. המלכה רצתה להתלוות לציד והמלך הצעיר סירב. "לא, אמא" אמר "התנאים שם קשים ואת חלשה, לא אוכל לתת לצאת לשם." אבל דבר לא עזר והמלכה הצטרפה לכולם.

הם יצאו לציד אבל בסוף היום האם ובנה תעו ביער ומצאו את עצמם במקום זר. הם נדדו זמן מה עד שפגשו איש שהציע להם מחסה. "בואו לביתי" אמר. אלא שהאיש היה מפלץ שאכל בשר בני אדם.

רק כשהגיעו למקום הבינו אצל מי הם נמצאים

ושניהם נפלו על ברכיהם וביקשו רחמים. המפלץ נשבה ביופייה של המלכה והשאיר אותה בחיים אך את הבן דקר בלבו ואת גופתו קשר לסוס ושחרר אותו ביער.

אלא שהמפלץ לא ידע שהסוס אותו בחר הוא סוס-מכשף, אחרת לא היה משחרר אותו בהזדמנות זו. הסוס דהר מיד לבית של פיות ודפק בפרסתו בדלת. הפיות פחדו תחילה לפתוח כי גם עליהן איים המפלץ, אך כשראו את הסוס פתחו ואחת מהן יצאה אליו. "הו, אחותי" קראה "הגיע סוס עם גופתו של נער היפה ביותר שראיתי בחיי".

הפיות הורידו את גופתו של הנער והחליטו להחזיר אותו לחיים ולשמור אצלו כמו אח. וכך שנים רבות המלך הצעיר והפיות חיו כמו אחים. אך כשהנער גדל, כפי שקורה בדרך כלל, המבוגרת בין הפיות אמרה "אחיותי", עכשיו אני רוצה להתחתן איתו ואז הוא יהיה באמת בן משפחה. "ואמנם המלך הצעיר התחתן עם הפיה, אהב אותה מאוד והם המשיכו לחיות בבית הפיות. אך הצעיר עדיין רצה לראות את העולם הרחב. לכן יום אחד אמר "אישתי האהובה ואחיותי", אני אעזוב אתכן לזמן מה. אבל אחשוב עליכן לעתים קרובות ויגיע זמן שאחזור אליכן."

הפיות התייפחו וביקשו שיישאר איתן, אבל הוא לא שמע בקולן עד שבסוף אישתו, הגדולה שביניהן, אמרה "לך וחזור אלי בקרוב, אבל קח איתך את התלתל משערותיי. הוא קסום והוא יוכל לעזור לך בעת הצורך".

הנסיך עלה על סוסו ורכב יום שלם בלי לעצור אפילו פעם אחת. בערב הוא מצא את עצמו במדבר ולא ראה מסביב לא בית ולא אדם שיוכל לסייע לו. "מה אעשה עכשיו" חשב "אם אלון כאן בשטח פתוח חיות בר יטרפו אותי." אך אז הוא נזכר בתלתל השער שקיבל מאישתו. הוא הוציא אותו מכיסו ואמר "אני רוצה שתעמוד כאן טירה עם משרתים וארוחת ערב בשבילי, ואורווה ומספוא לסוסי". באותו הרגע עמדה לפניו טירה עם הכל מה שרצה.

כך נדד המלך הצעיר זמן רב עד שהגיע לארץ בה שלט מלך גדול. הצעיר השאיר את סוסו מחוץ לחומות העיר, לבש בגדים של אדם עני והלך ישר אל הארמון. המלכה ראתה אותו דרך החלון ושלחה משרת לשאול מה רצונו.

"אני זר כאן" אמר הצעיר "ועני מאוד. באתי לבקש עבודה כלשהי." "יש לנו הכל שדרוש" אמרה המלכה "עובדים אצלנו שומרי השער, משרתי

אולם הקבלות ומשרתים רבים אחרים בכל הארמון. רק עבודה אחת אנו יכולים להציע לך, וזו של רועה אווזים." הצעיר אמר שהוא מוכן להיות רועה אווזים. מאחר שלאווז קראו פאפרו בארץ זו (סיציליה) הוא קיבל כינוי פאפרארללו. על מנת שלא יכירו שהוא מישהו טוב יותר מאשר נער עני, הוא נהג למרוח את פניו ואת בגדיו בבוץ ונראה כל כך דוחה שמי שרק ראה אותו עבר מיד לצד שני של הדרך.

"לך ותרחץ, פאפרארללו" אמרה מדי פעם המלכה. הוא ביצע את תפקידו טוב כל כך שהיא התעניינה בו מאוד. אך הוא ענה "הו, לא ארגיש נוח אם אתרחץ, הוד מלכותך" והמשיך ללכת מלוכלך אחרי האווזים.

קרה פעם שביום אחד כשלו ארבע טחנות שטחנו תבואה לעיר הגדולה, וכל צבאו של המלך נשאר ללא לחם. כשהמלך שמע זאת, קרא לטבח הראשי שלו ואמר לו שעליו לאפות שבעה תנורים של לחם. "אבל הוד מלכותו, איך אעשה דבר כזה" ענה הטבח "הטחנות רק עכשיו התחילו שוב לעבוד ולא אקבל קמח עד הערב." "זו הבעיה שלך" ענה המלך, שהיה עקשן גדול ולא מוכן היה לשמוע כל תירוץ "אם אקבל לחם מחר בבוקר

תוכל לקבל את בתי לאישה. אך אם הלחם לא יהיה מוכן, תשלם בראשך."

פאפרארללו ששמע זאת פנה למלך ואמר "הוד מלכותו, אל פחד. אני, רועה אווזים, אאפה את הלחם." "טוב מאוד" ענה המלך "אבל זכור כי אם לא תצליח, תוצא להורג!" עם זאת נתן סימן לשניהם שעליהם להסתלק.

הטבח רעד עדיין אחרי מפחד אבל הבין שניצל, אבל פאפרארללו לא דאג כלל וכשהגיע ערב, נשכב לישון כרגיל.

"פאפרארללו" קראו המשרתים כשראו איך הוא עוזב בשקט את הארמון "אינך יוכל ללכת לישון. אתה חייב לאפות מיד! זכור, המלך איים שיהרוג אותך אטם הלחם לא יהיה מוכן!"

"אבל אני קודם כל מוכרח לישון" ענה פאפרארללו, נשכב במיטתו ונרדם מיד. כעבור שעה באו שוב המשרתים להעיר אותו "אך, תנו לי עוד קצת לישון" ענה ולמרות שהמשרתים חזרו אליו עוד מספר פעמים בלילה, הוא המשיך לישון.

בסוף האיר הבוקר ושוב פרצו המשרתים לחדרו בקריאה "פאפרארללו! פאפרארללו! המלך מתקרב. קום מיד. לא אפית לחם ועכשיו תשלם בראשך."

"הו, על תקימו רעש כזה" אמר פאפרארללו, הוא נכנס למטבח, הוציא מכיסו את תלתל השער והנה.. שבעה תנורים מלאי לחם טרי המתינו שרק יוציאו מהם את המאפה.

"כל הכבוד פאפרארללו" אמר המלך "זכית בבת שלי." ובעצמו חשב "הבחור הזה כנראה מכשף גדול."

כאשר הנסיכה שמעה שעליה להתחתן עם רועה אווזים המלוכלך בכתה מרות ונשבעה שלעולם, אבל לעולם לא תתחתן עם המזוהם הזה. שום דבר לא עזר לה. נקבע יום חתונה והוחל בהכנת חגיגות גדולות.

פאפרארללו הלך, כמנהגו, לישון עם האווזים. ואז הנסיכה באה למלך ודרשה שיוציא את רועה האווזים להורג, אך המלך לא רצה לשמוע על כך. "לא, לא" אמר "הוא כנראה מכשף גדול. אני חייב קודם לדעת מאין הוא שואב את כוחו. אחר כך נראה."

בינתיים התקרבה מלחמה לעיר שלהם, ובארמון כולו צחצחו את השריון והשחיזו חרבות. המלך ובניו אמורים היו לצאת בראש החיילים.

פאפרארללו בא למלך וביקש שירשו גם לו להלחם. המלך הסכים ואמר שהוא יכול לבחור לו

את הסוס המתאים לו ביותר מאורות המלכותיות. פאפרארללו בדק את הסוסים אבל במקום לבחור סוס נאה ומהיר בחר דווקא את הסוס הצולע והעלוב ביותר, ורכב עליו בין הרכבים האחרונים שבשיירת המלך. בסוף עצר ואמר "הסוס שלי לא יכול להתקדם יותר. תצטרכו להמשיך את המלחמה בלעדי. אני אשאר בעיר ואשחק מלחמה עם חיילי עופרת." החיילים צחקו ממנו והתקדמו הלאה לקרב.

רק הם נעלמו מעיניו פאפרארללו הוציא את התלתל שלו, וביקש סוס המהיר והאמיץ ביותר וחרב חדה ביותר, ותוך רגע רכב כבר כאביר לשדה הקרב. הקרבות החלו כבר ויד צבאו של המלך הייתה על התחתונה, אבל כשהגיע האביר הזר גורל הקרב השתנה. החרב שלו חדרה דרך שריוני האויב החזקים ביותר והאויבים התחילו לנוס בפניו בבהלה, כי חשבו שהוא רק הראשון ושמאחוריו גדוד שלם של דומים לו.

כשהקרב נגמר המלך קרא לאביר הזר ושאל מה רצונו לקבל תמורת העזרה. "רק את הזרת שלך, הוד מלכותו" ענה פאפרארללו. המלך חתך את הזרת מידו ונתן לו אותה והאביר המנצח שם אותה תחת מעילו ורכב משם מיד. כשחזרו

החיילים מהקרב מצאו את פאפרארללו משחק בחיילי העופרת שלו.

כך קרה גם בפעם השניה כשאויב ניסה לתקוף את עיר המלך. האויב היה חזק והחיילים אמרו זה לזה "אם הפעם לא יופיע האביר, כולנו נמות." אך כעבור רגע הופיע האביר המופלא ועזר לצבאו של המלך לנצח.

הדבר הראשון שעשה המלך אחרי הניצחון היה לקרוא שוב לאביר ולשאול מה רצונו לקבל כתודה על העזרה. "רק את אוזנו של המלך" אמר האביר. המלך לא יכול היה לסרב ובאי-רצון חתך את אוזנו ונתן לאביר הזר. גם הפעם שם האביר את האוזן תחת מעילו ונעלם.

כשהאויב תקף את צבאו של המלך בפעם השלישית קרה דבר דומה, אלא שהפעם האביר ביקש את אפו של המלך.

המלך היסס כי קשה היה לו להפרד מאפו, אבל גאוותו לא נתנה לו לסרב. הוא חתך את אפו ומסר לאביר.

בערב אותו היום נכנס רועה האווזים פאפרארללו המלוכלך לאולם בו סעד המלך עם כל האבירים. הוא שם את הזרת, האוזן והאף על השולחן ואמר "אני הוא האביר המופלא שהציל אותכם שלוש

פעמים ואני בן של מלך ולא סתם רועה אווזים, כפי שחשבתם." הוא הלך משם, התרחץ היטב, לבש בגדים מפוארים וחזר לאולם, כשהוא נראה כל כך נאה שהנסיכה הגאה התאהבה בו במקום. אבל פאפרארללו לא שם עליה לב בכלל. הוא אמר למלך "יפה שהצעת לי את בתך לאישה, ואני מודה לך על כך. אבל לי יש אישה בבית ואותה אני אוהב יותר מכל אחרת. אבל לפרידה אשאיר לך את האף, האוזן והזרת והם יחזרו ללא פגע למקומם על גופך." הוא נפרד מכולם וחזר לביתו ולאישתו האהובה, איתה חי עד סוף ימיו.